

דן פיירו מסכם את רשמיו

מפסטיבל הסרטים '77

נאמן לסיגנונו (צילומים ארוכים, תנועות מצלמה מסובכות, מיבנה חזותי מרשים של כל תמונה ותמונה), ולכוונותיו (סרט זה משלים את סקירת ההיסטוריה של יוון ב-40 השנים האחרונות, שבה החל לפני ארבע שנים), אולם, משום מה נדמה כאילו השיגרה השתלטה על אנג'לופולוס. רא-שית, הוא אינו טורח עוד לבנות דמויות תלת-ממדיות, ומניח לכל אחד מן המשי-תתפסם לפתוח בהכרזות מול המצלמה, כמו במסכת ולא בדאמה. שנית, טכניקת-הצילום שלו, אשר הדהימה כל-כך בסרטו הקודם, הופכת כאן טורח. כי ברגע מסוים, כאשר הדמויות חדלות לעניין, כל מה שנותר לצופה לעשות הוא לנחש כיצד יגיע אנג'לופולוס את המצלמה, ובדרך-כלל, לא קשה לנחש: הסרט אמנם יפה מאד מבחינה חזותית, אבל האם די בכך? אין טעם להוסיף להתעכב על כאבי-

יום סגריר בפארק או חזיונות), וניסיונו הפעם לעקוב אחר חיפוש-הזהות הנואש של שתי נשים, המחליפות ביניהן את אישיותן ונאלצות לבסוף להיעזר באישיות תה של אשה שלישית כדי להגיע לאיוון כלשהו. אלטמן, המגדיר את סרטו כחלום, מסתגר מאחרי תירוץ זה כדי להצדיק את השרירותיות של הסריט המניע דמויות לפי תכתיבי הבמאי ולא לפי היגיון דר-מאתי כלשהו. הוא מטפל כאן, בסך-הכל, במיקרה חריג ביותר הכולל אולי מחקר פסיכולוגי, אך לא סרט עלילתי. שלי דובל, אחת משלוש הנשים בסרט, זכתה בכלי זאת במחצית פרס המישחק הנשי. דוגמה אחרת — קארלוס סאורה, גדול במאי ספרד כיום, מייצג את ארצו בפעם השביעית בפסטיבל, שבו זכה כבר בשני פרסים. אישיות מכובדת לכל הדיעות, אלא שסאורה, המשתעשע מזה כמה שנים בי-

פיטר יוסטינוב וירידה (מימין בת-יארם) אורגיה בלתי-רפוסקת?

נביסה מלוכלכת בקאן

הלב שליוו את מבקרי-הקולנוע לאורך הפסטיבל, כשהם מקווים מדי פעם להצילה שאינה מגיעה. כך קרה אחרי שאלכסנדר (ראיתי גם צוענים מאושרים) פטרוביץ רצח את הרומן של היינריך בל דווקן קבוצתי עם גברת. זאת היתה ההרגשה אחרי שמריו (המלחמה הגדולה) מוניצ'לי גלש מקומדיה איטלקית שדופה לפארסה מאקאברית בסירטו בורגני קטן. קטן (מבקרי השמאל אהבו את הסרט, רק משום שנידמה להם כי יש בו מחאה סו-ציאלית חריפה).

ניבולי-פה

מרוכזים

מ'י שקיווה כי האל (הארולד ומוד) אשבי יציל את הרמה בביגרפיה שלו

מישחקית-עיתוים שבין מציאות לדימיון ובין עבר להווה, חוזר כאן על מרכיבים פסיכולוגיים רבים שהופיעו בסירטו הקר-דם, זעקת העורבים, אבל שוכח להגיד את דמויותיו בתוך אותה מיסגרת אנושית-חברתית-פוליטית שהיוותה חלק מעוצמת הסרט הקודם. ללא רקע כזה, הופכים ה-סיבוכים בצורת הסיפור של סאורה, הדן בחיחסים בין אב מודקן וחוליה המתבודד בחווה וכותב זיכרונות לבין בתו, הנתונה במשבר בחייה-הגיושואן שלה, למסך-עשן האמור להסתיר את הבנאליות הפרוידית-טית שמאחוריו. ולמרות זאת, הסרט בכלי זאת זכה בפרס המישחק, שהוענק לפרננדו ריי, המגלם את האב.

ועוד דוגמה — תיארו אנג'לופולוס, אחרי מטע השחקנים, לפני שנתיים, היה למשיח חדש בקולנוע. הפעם ייצג את יוון בתח-רות הרישמית, כשהוא מתאמץ להישאר

מאד, כיוון שמה שהוצג בבתי-הקולנוע לא היה מעודד יותר מצבע השמיים שבחוף. ולא רק בשל הפסימיות הקודרת 'ציינה את מרבית הסרטים שהוצגו בפסטיבל, אלא גם משום שניראה כי אותו תהליך של החלפת מישמרות, שהחל עוד לפני שנה-שנתיים, נמשך זמן רב יותר מכפי שניתן היה לשער מראש. היוצרים הוותיקים משרתקים בזה אחר זה, ואילו אלה שנדמה היה כאילו נועדו להיות יורשיהם, מסתב-כים בתוך עצמם ואינם מתקדמים אפילו כדי צעד אחד.

רוברט אלטמן, למשל, אחרי נאשוויל ובאפלו ביל היה ליקור הביקורת, האיש שאינו יכול להחטיא, והנה, הוא חוזר ב-סירטו החדש, שלוש נשים, לשטח שבו מעולם לא הצטיין, ניתוח נפש האשה. כישלונותיו הצורבים ביותר היו בסרטים שבהם עמדה אשה במרכז הסרט (למשל

מ'י שרא היה מימיו בפסטיבל-סר-טים, מתאר לעצמו בוודאי שזהו מעין קרנבל אדיר, ציבעוני ורועש, אורגיה אחת ממושכת ובלתי-רפוסקת של זלילה, שתייה כדה, לילות לבנים וכוכבניות המתפשטות לפי הזמנה.

אולם, די בביקור אחד בפסטיבל-הסר-טים בקאן — שהוא הגדול בכל פסטיבלי הסרטים הנערכים היום — כדי להיווכח עד כמה רחוקה האגדה מן המציאות. עיתונאית ישראלית שביקרה השנה בקאן בפעם הראשונה, שפכה את זעמה בקול רם: "איזה מין פסטיבל זה?" קוננה, "כל הזמן הולכים לסרטים?!"

מוטב לשכוח מהלימות-הזהרה, ולהודות במציאות. פסטיבל-סרטים כיום, ופסטיבל קאן במיוחד, הוא יריד בינלאומי ענק. וכפי שתעשיין נוסע ליריד כדי ללמוד מה התחדש בענף שלו, כך סבורים מר-בית אנטי-המיקצוע בעולם כי חובתם היא לבוא לקאן, כדי לעקוב אחר התפתחות האמנות שבה הם עוסקים.

לכן, תחת ניצוצות של זוהר, רואים מדי שנה יותר אנשים טורפים הרצים ממקום למקום, מחפשים את יצירת-המופת שתג-רום לתפנית הבאה בתולדות הקולנוע, או לעיסקת-חיהם שתהפוך אותם למיליונרים. מדי שנה הופך העניין מיקצועי יותר מ-בעבר, ומה שאין לו נגיעה ישירה לקולנוע ואינו כרוך בו במיוחד, עלול להשתעמם כאן עד מוות.

סכנה זו נשקפה השנה באופן מיוחד לכל פוערי הפה (וכאלה יש תמיד) שבאו להתבשם מניחוח הכוכבים. ראשית, מוגר אוויר סגרירי גם לכן שאך מעטים ניצלו את החופים המטופחים לרחצה, ומכאן חשיפה מוגבלת בלבד של אלילי-הזהרה לעיני הציבור. שנית, קיצוץ הפסטיבל בר-יומיים — יום אחד בגלל קשיי תקציב, יום שני בגלל שבתה כללית ששיתקה את כל בתי-הקולנוע — גרם לעומס גדול עוד יותר בשאר הימים, כך שההתרוצצות הכללית רבתה שבעתיים. שלישית, יותר מ-40 אלף איש חלפו בקאן במהלך הפס-טיבל, כשהם ממחרים לראות כ-25 סרטים שהוצגו בעת-כעונה-אחת בבתי-הקולנוע השונים בעיר. רביעית, ואולי החשוב ב-יותר, גם אותם אלילי-זהרה שבעבר הציגו את חזיהם השושים (כשמדובר בגברים) או החשופים (כשמדובר בנשים) הנתת הסקרנים ולקידום הקאריירה, מגלים עתה עניין רב יותר במה שקורה בתוך האול-מות, והרי סימן נוסף להתחזקת היחס הרציני למיקצוע.

לא חילופי-

מישמרות

העתם הרצינית של כל אנשי-המיקצוע הללו הפכה השנה רצינית

טרי פאוואדאס במסיבה מה מחפש קונ'אק?

המוכבנות האמיצה מגשם מי יחשוף אותי?